

GENKI KAWAMURA

ΜΗΝ
ΕΞΑΣΕΙΣ
ΤΑ
ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΛΑΙΡ ΝΕΒΕ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΜΗΝ ΞΕΧΑΣΕΙΣ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Σειρά: ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Συγγραφέας: Genki Kawamura

Τίτλος πρωτοτύπου: 百花 Hyakka

百花 Hyakka © 2019 Genki Kawamura

Publication rights for this Greek edition arranged
through Kodansha Ltd., Tokyo.

All rights reserved.

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Μ.Α.Ε.Ε.

1η έκδοση στην Ελλάδα: Μάιος 2025

Μετάφραση: Κλαίρ Νεβέ

Επιμέλεια κειμένου: Βάλια Μπράβου

Σελιδοποίηση: Δήμητρα Τσαροπούλου

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Ιάκωβος Ψαρίδης

Copyright © για την παρούσα έκδοση:

Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ

Κορίνθου 34, Μεταμόρφωση

τηλ.: 210 27 11 222

www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-618-02-5100-5

GENKI KAWAMURA

ΜΗΝ
ΕΕΧΑΣΕΙΣ
ΤΑ
ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Μετάφραση:
Κλαιρ Νεβέ

Βγήκε από το σπίτι και σήκωσε το βλέμμα ψηλά: ο ουρανός ήταν κίτρινος. Ούτε ένα σύννεφο στον ορίζοντα, ούτε και ήλιος. Πήρε τον κατηφορικό δρόμο και έστριψε αριστερά, ξέροντας πως έπρεπε να βιαστεί. Ο Ιζούμι δεν θα αργούσε να φτάσει. Μια μελωδία σε πιάνο ερχόταν από ένα απ' τα σπίτια που περιστοίχιζαν τον δρόμο, όλα παρόμοιου μεγέθους. Η Ονειροπόληση του Σούμαν. Ο καλλιτέχνης σκάλωνε συστηματικά μετά τα δύο πρώτα μέτρα.

Α, ναι! Έχουμε μάθημα πιάνου σήμερα! Επιτέλους, Μίκου, είχαμε πει πιο απαλά το φα και το ρε... Το μάθημα θα αρχίσει σε λίγο. Όχι, έχω να πάω κάπου πρώτα. Όμως πού; Πού είχα να πάω, να δεις; Α, ναι! Στο σουπερμάρκετ του σταθμού. Ο Ιζούμι φτάνει απόψε. Θα του μαγειρέψω ρύζι με μοσχάρι ραγού και μια γλυκιά ομελέτα, τρελαίνεται για αυτά. Και μαζί, μια ωραία ντομάτα. Έχει ακόμη μαγιονέζα; Θα αγοράσω, για κάθε ενδεχόμενο. Λογικά ο Ιζούμι δεν θα αργήσει πολύ, πρέπει να βιαστώ.

Ο κρότος των τακουινιών της πάνω στην ασφαλτο

αντηχούσε στον έρημο εκείνη την απογευματινή ώρα δρόμο. Είδε μια κούνια. Σίγουρα ένα παιδί την είχε μόλις παρατήσει, γιατί αιωρούνταν ακόμη, κρεμασμένη από τις σκουριασμένες αλυσίδες της. Ήταν μια μικρή παιδική χαρά ακριβώς δίπλα σε μια απότομη σκάλα. Μια παλιά, φθαρμένη τσουλήθρα, μια τραμπάλα και μια κούνια. Στο κάτω άκρο της ατελείωτης σκάλας, ένα κόκκινο τρένο γλιστρούσε αθόρυβα. Κάτω από τον ουρανό με το κιτρινωπό χρώμα, υψωνόταν ένα συγκρότημα πολυκατοικιών που έκρυβε τη θέα της θάλασσας, κάπου πέρα μακριά.

«Τι σκοπεύεις να κάνεις, Γιούρικο;»

Στράφηκε και είδε τον πατέρα της.

«Πρέπει να το σκεφτείς καλά» επέμεινε η μητέρα της, σκουπίζοντας τα μάγουλα μ' ένα μαντίλι.

Μπαμπά, μαμά, συγχωρήστε με. Δεν μπορώ να αποχωριστώ αυτό το παιδί. Παρότι τα χείλη της σχημάτισαν τις λέξεις, κανένας ήχος δεν βγήκε, το στόμα της είχε στεγνώσει.

«Τότε δεν μας αφήνεις άλλη επιλογή» είπε απότομα ο πατέρας της κλείνοντας τα μάτια.

Της γύρισε την πλάτη, ενώ σύντομα τον μιμήθηκε και η μητέρα της. Η Γιούρικο θέλησε να τρέξει πίσω τους, αλλά τα πόδια της δεν ανταποκρίνονταν.

Τι να κάνω; Βοηθήστε με!

Μόλις οι φιγούρες των γονιών της χάθηκαν, εκείνη σωριάστηκε στο κάθισμα της κούνιας. Σήκωσε το βλέμμα ψηλά και άρχισε να κουνιέται αργά, στηριζόμενη στα δάχτυλα των ποδιών της. Ο ουρανός σκίστηκε μ' έναν κρότο γυαλιού που σπάει, αφήνοντας να φανεί μια λευκή αστρα-

πή. Το έδαφος άρχισε να ταλαντεύεται. Στο βάθος, τα κτίρια κατέρρευσαν σαν ντόμινο.

Ιζούμι...

Το όνομα του γιου της πετάχτηκε σαν έκρηξη βόμβας.

«Ιζούμι! Ιζούμι!» άρχισε να φωνάζει.

Α, ο Ιζούμι πρέπει να έφτασε στον σταθμό. Και ο Ασάμπα που με περιμένει... Πρέπει να φύγω. Με περιμένει. Κρεμμύδια, καρότα, μισοχάρι. Και μαγιονέζα. Αλλά θα είναι πολύ αργά! Ήρθε η ώρα για το μάθημα πιάνου της Μίκου. Πρέπει να προχωρήσει πιο πέρα από τα δύο πρώτα μέτρα της Ονειροπόλησης. Το φα και το ρε, πιο απαλά. Μπαμπά, μαμά, συγχωρήστε με.

Όσο περισσότερο την κοιτούσε, τόσο η σχισμή πάνω από το κεφάλι της σκοτεινίαζε. Στον ουράνιο καμβά, τον κίτρινο διάσπαρτο με στάχτες, υψώθηκε ένα πυροτέχνημα κι έπειτα ένα άλλο. Εξαιτίας κάποιου παράξενου φαινομένου, ήταν ορατό μονάχα το πάνω μέρος τους. Το θέαμα αυτών των φωτεινών τόξων τής έφερε δάκρυα στα μάτια.

Πώς μπορούν να είναι τόσο όμορφα;

Όταν μπήκε στο σπίτι, η μητέρα του δεν ήταν εκεί. Ο Ιζούμι Κασάι τη φώναξε από την είσοδο καθώς έβγαζε τα παπούτσια του και η φωνή του αντήχησε στον σκοτεινό διάδρομο. Στο βάθος, το σαλόνι ήταν κι εκείνο βυθισμένο στο μισοσκοτάδο. Στον επάνω όροφο δεν υπήρχε ψυχή. Το παλιό σπίτι ήταν τόσο παγωμένο, που είχε την εντύπωση πως έκανε περισσότερη ζέστη έξω. Ανέβασε το φερμουάρ του μπουφάν του και αναρίγησε. Ήλπιζε να βρει ένα ζεστό

σπιτικό ύστερα από όλη αυτή την πεζοπορία στους παγωμένους δρόμους, τελικά όμως την είχε πατήσει.

Κατευθύνθηκε προς την κουζίνα, όπου τον υποδέχτηκε μια μυρωδιά σαπίλας. Περίμενε να δει το μέρος σε αναβρασμό για την προετοιμασία του βραδινού, όμως το δωμάτιο έμοιαζε εγκαταλειμμένο. Μόλις άναψε το φως, η λάμπα φθορίου πάνω από τον νεροχύτη αποκάλυψε ένα βουνό βρόμικα πιατικά. Μια κατσαρόλα παρατημένη στην κουζίνα γκαζιού περιείχε υπολείμματα κινέζικου λάχανου. Μάλλον περίεργο, αν σκεφτόταν κανείς πόσο σχολαστική ήταν η μητέρα του με την καθαριότητα. Δεν ήταν καθόλου στον τύπο της να αφήνει άπλυτα τα πιάτα.

Όταν ήταν μικρός, ο Ιζούμι είχε πλύνει τα πιάτα μόνο μια φορά: όταν η μητέρα του αρρώστησε και χρειάστηκε να πέσει στο κρεβάτι. Εκείνο το βράδυ, γυρίζοντας από το σχολείο, με το που ακούμπησε τη σάκα του στο πάτωμα, άρπαξε το σφουγγάρι για να σαπουνίσει, σκαρφαλωμένος σε μια καρέκλα. Περήφανος σαν πετεινός, ενημέρωσε στη συνέχεια τη μητέρα του πως τα πιάτα ήταν καθαρά. Εκείνη ανασηκώθηκε στο κρεβάτι της για να τον επαινέσει και να τον ευχαριστήσει, κάτι που τον έκανε να νιώσει πανευτυχής. Την επομένη, θέλοντας να επαναλάβει το κατόρθωμά του, έπιασε πάλι δουλειά. Ένα σκεύος τού γλίστρησε απ' τα χέρια. Ήταν ένα μπολάκι που η μητέρα του είχε φέρει από ένα ταξίδι στα νιάτα της στο Κιούσου και που το φύλαγε σαν τα μάτια της για πάνω από δέκα χρόνια. Μόλις κατάλαβε από τον θόρυβο και είδε το μπολάκι της σπασμένο στα δύο στον πάτο του νεροχύτη, έπιασε τα χέρια του γιου της με τα δικά της.

«Είσαι καλά; Δεν κόπηκες;»

Στην άκρη του δείκτη του παιδιού, μια μικρή κόκκινη κηλίδα, σαν πασχαλίτσα, είχε αρχίσει να σταλάζει. Ήταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα, όταν εκείνη του έχωσε το δαχτυλάκι στο στόμα. Οι τύψεις τον έζωσαν τη στιγμή που το ζεστό σάλιο τύλιξε την πληγή του και η καρδιά του σφίχτηκε.

Ο Ιζούμι πέρασε στο σαλόνι που έβλεπε προς την κουζίνα και άναψε με τη σειρά το φως, τη θέρμανση και την τηλεόραση. Στο κέντρο του δωματίου δέσποζε το πιάνο με ουρά της μητέρας του, πλάι στο οποίο η μικρή οθόνη και το στερεοφωνικό συγκρότημα έμοιαζαν μίζερα.

Η ζωή της Γιούρικο περιστρεφόταν γύρω από το πιάνο. Αφού αποφοίτησε από το μουσικό πανεπιστήμιο, κέρδιζε τα προς το ζην δίνοντας ασήμαντα κονσέρτα εδώ κι εκεί, κυρίως σε δεξιώσεις μεγάλων ξενοδοχείων. Όταν γεννήθηκε ο Ιζούμι, άρχισε να παραδίδει μαθήματα πιάνου ώστε να εξασφαλίσει μια σταθερή πηγή εισοδήματος. Χάρη στο ταλέντο και την ομορφιά της, έγινε αμέσως δημοφιλής και οι μαθητές δεν της έλειψαν ποτέ. Ο ίδιος ο Ιζούμι είχε παρακολουθήσει μαθήματα με τη μητέρα του, εκείνη όμως, κάθε φορά που μεταμορφωνόταν σε καθηγήτρια, επιδείκνυε μια αυστηρότητα που του ήταν άγνωστη και τον τρόμαζε. Μια μέρα, όταν ήταν στο δημοτικό, της ομολόγησε ότι δεν ήθελε να συνεχίσει άλλο τα μαθήματα πιάνου. Εκείνη έπνιξε τη στενοχώρια της. «Πρέπει να μαθαίνουμε μουσική με τη θέλησή μας» είπε, χωρίς να τον κατηγορήσει για τίποτα.

Το κλιματιστικό, διάστικτο από λεκέδες μούχλας, άρχισε να ξερνά έναν αέρα ελαφρώς χλιαρό και ταγκισμένο. Ο Ιζούμι προσπάθησε να πάρει τη μητέρα του στο κινη-

τό, όμως έπειτα από έξι ή επτά κουδουνίσματα έπεσε στον τηλεφωνητή. Ένα κάδρο ήταν ακουμπισμένο στο περβάζι του παραθύρου. Ένα στιγμιότυπο τραβηγμένο στη διάρκεια μιας εκδρομής σε ιαματικά λουτρά: η μητέρα του κι εκείνος, ντυμένοι με γιουκάτα*, πόζααν μπροστά στην πανσιόν όπου διέμεναν. Αυτό είχε γίνει δύο ή τρία χρόνια νωρίτερα, ίσως και παραπάνω. Ήταν σπάνιες οι φωτογραφίες όπου εμφανίζονταν και οι δύο μαζί. Είχαν παραγγείλει στο δωμάτιό τους αστακούς από την Ίσε και, καθώς έτρωγαν, η μητέρα του δεν έπαυε να λέει: «Είναι τόσο νόστιμο! Θα ξανάρθουμε, εντάξει;». Επέμενε τόσο, που στο τέλος ο Ιζούμι τής απάντησε, κάπως απότομα, ότι την είχε ακούσει. Εκείνη του ζήτησε συγγνώμη με θλιμμένο ύφος.

Κάθισε στο τραπέζι και κοίταξε αφηρημένος την τηλεόραση. Μια ώρα πέρασε έτσι. Τώρα, πάνω από τον κηπάκο, ο ουρανός, μισοκρυμμένος από το επιβλητικό συγκρότημα πολυκατοικιών, βαφόταν σιγά σιγά μενεξεδής. Όταν το εσωτερικό φως ανακλάστηκε πάνω στο τζάμι, ο Ιζούμι ένιωσε πως άρχιζε να πεινάει. Ανησύχησε για την απουσία της μητέρας του. Κι όμως, του είχε πει πως θα ήταν σπίτι όταν θα έφτανε. Το σκοτάδι έπεφτε έξω και οι περαστικοί στον δρόμο είχαν αραιώσει.

Ανέβηκε στο δωμάτιό του και απόθεσε το σακίδιο πάνω στο κρεβάτι του. Το λιτό έπιπλο, αγορασμένο σε χαμηλή τιμή την εποχή που πήγαινε γυμνάσιο, έτριξε κάτω απ' το βάρος της αποσκευής. Πάνω στα ράφια, ξαναβρήκε μερικά αστυνομικά βιβλία τσέπης καθώς και CD μουσικής δυτικού

* Κιμονό από λεπτό ύφασμα. (ΣτΣ)

τύπου. Σε μια γωνιά, η παλιά ηλεκτρική κιθάρα ήταν πεσμένη κάτω από ένα στρώμα σκόνης. Μια καφέ Telecaster, δώρο της μητέρας του. Έπαιζε κιθάρα σ' ένα μουσικό συγκρότημα στο γυμνάσιο, όμως ποτέ του δεν κατάφερε να μείνει ικανοποιημένος από τις επιδόσεις του.

Με τους ώμους σκυφτούς, κατέβηκε πάλι τα απότομα ξύλινα σκαλιά. Το κασκόλ της μητέρας του ήταν αφημένο στον καναπέ... Φόρεσε τα αθλητικά του παπούτσια σαν παντόφλες και βγήκε έξω τρέχοντας.

Πήρε τον πρώτο δρόμο αριστερά στην κατηφορική οδό. Πού μπορεί να είχε πάει; Ασυνείδητα, άνοιξε το βήμα. Ήταν προτιμότερο, με τέτοιο κρύο... Το χνότο του ανέβαινε σε λευκές τολύπες κάτω από τη λάμψη των φανοστατών. Έβλεπε καλύτερα απ' ότι συνήθως, χάρη στην εορταστική φωταγώγηση. Σε κάθε σπίτι που προσπερνούσε, οι τηλεοπτικές οθόνες εξέπεμπαν το πνιχτό τους βουητό και το χλωμό φως τους μέσα απ' τα παράθυρα. Ο Ιζούμι αποφάσισε να πάρει τη μεγάλη σκάλα που κατέβαινε ως τον σταθμό. Και τότε, με την άκρη του ματιού του, παρατήρησε μια κίνηση.

Κάτω από το αμυδρό φέγγος του δημόσιου φωτισμού, η μητέρα του καθόταν στην κούνια της παιδικής χαράς.

Υπνωτισμένη από τον ήχο των σκουριασμένων αλυσίδων, κοιτούσε το αστικό τοπίο που απλωνόταν στο βάθος. Μη θέλοντας να την ξαφνιάσει, ο Ιζούμι πλησίασε αθόρυβα. Καινούριες ρυτίδες χάραζαν το προφίλ της μητέρας του, θυμίζοντάς του το αμείλικτο πέρασμα του χρόνου.

Ωστόσο, η έκφραση νεανικής αθωότητας της Γιούρικο δεν είχε χαθεί εντελώς. Στεκόταν ακριβώς πλάι της, αλλά εκείνη δεν είχε αντιληφθεί ακόμη την παρουσία του. Χαμογελούσε, σαν βυθισμένη σε όνειρο.

«Μαμά;» είπε απαλά. «Τι κάνεις εδώ;»

«Ε ναι, πρέπει να γυρίσω σπίτι» είπε σαν να μιλούσε στον εαυτό της.

«Μαμά;»

«Πρέπει να γυρίσω σπίτι, αυτό είναι όλο».

«Τι συμβαίνει;»

«Ω, Ιζούμι; Συγγνώμη!»

Τελικά σήκωσε το βλέμμα προς το μέρος του· τα μάτια της ήταν δακρυσμένα. Ο Ιζούμι δεν τα είχε ξαναδεί να λάμπουν με αυτόν τον τρόπο. Ήταν ένα πρόσωπο που δεν γνώριζε, και ταραχτηκε πολύ.

«Με τρόμαξες...» της είπε. «Είχες πει πως θα με περίμενες στο σπίτι».

«Ω ναι, συγχώρεσέ με. Έκανα μερικά ψώνια και κουράστηκα».

Ο Ιζούμι κοίταξε για να σιγουρευτεί: στα χέρια της μητέρας του δεν υπήρχε τίποτα.

«Έλα, πάμε» της είπε βγάζοντας το μπουφάν του. «Θα κρυώσεις».

Έριξε το ζεστό ρούχο στους ώμους της μητέρας του. Φορούσε μονάχα μια καλοσιδερωμένη λευκή μπλούζα, πάνω από την οποία είχε βάλει μια μπλε σκούρα ζακέτα. Ένα ντύσιμο ακατάλληλο για αυτή την κρύα εποχή.

«Λοιπόν, πάμε σπίτι;» πρότεινε. «Θα ήθελα πολύ να πιω ένα ωραίο αχνιστό τσάι».

«Μα πρέπει να αγοράσω κρεμμύδια, καρότα και μοσχάρι...»

«Τότε πάμε στο σουπερμάρκετ».

Εκείνη συγκατένευσε κουνώντας το κεφάλι αποφασιστικά σαν παιδί και άφησε πάλι το βλέμμα της να πλανηθεί στο νυχτερινό τοπίο. Ένα κόκκινο τρένο πέρασε στη σιδηροδρομική γραμμή. Τα περισσότερα από τα καθίσματά του ήταν άδεια, πράγμα διόλου παράξενο για παραμονή Πρωτοχρονιάς. Διέσχισε το οπτικό τους πεδίο χωρίς να βιάζεται.

Σε μικρή απόσταση από τον σταθμό, υπήρχε ένα εμπορικό κέντρο όπου λειτουργούσε επίσης ένας χώρος αναψυχής. Πριν από τα εγκαίνια αυτού του υποκαταστήματος μιας μεγάλης αλυσίδας, τέσσερα χρόνια νωρίτερα, στην πόλη υπήρχαν μόνο μικρομάγαζα. Τρόφιμα, φάρμακα, μαγειρικά σκεύη, οικιακές συσκευές, ρουχισμός... στο εξής έβρισκε κανείς τα πάντα στο ίδιο μέρος. Ο όρος «σουπερμάρκετ» ήταν λίγος για να χαρακτηρίσει έναν τέτοιο γίγαντα, αλλά η Γιούρικο αρνούνταν να χρησιμοποιήσει άλλη λέξη.

Λίγες ώρες πριν από την αλλαγή του έτους, δεν έμεναν και πολλά πράγματα στα ράφια.

Ε, περίμενέ με!

Η μητέρα του, προχωρώντας μπροστά, περπατούσε πιο γρήγορα απ' ό,τι συνήθως. Σπρώχνοντας το καρότσι, ο Ιζούμι άνοιξε το βήμα για να τη φτάσει. Ρίχνοντας μια ματιά στα ράφια, κατάλαβε πως οι τάσεις είχαν αλλάξει από την

τελευταία φορά που είχε έρθει εδώ: καρκεύματα για *fu**, γιαούρτια για την ενίσχυση του ανοσοποιητικού, προϊόντα χωρίς γλουτένη και άλλες υπερτροφές καταλάμβαναν το μεγαλύτερο μέρος των ραφιών.

Καθώς δεν υπήρχε κανένα αξιοπρεπές σουπερμάρκετ κοντά στο διαμέρισμά του στο κέντρο της πόλης, ο Ιζούμι είχε συνηθίσει να κάνει τα ψώνια του μέσω διαδικτύου και να του τα φέρνουν στο σπίτι. Χάρη στην πρόοδο της τεχνητής νοημοσύνης, που ήξερε στην εντέλεια να προσδιορίζει τα γούστα του και να προβλέπει τις επιθυμίες του πριν ακόμη αυτές εκδηλωθούν, δεν είχε παρά να κάνει κλικ στις προτάσεις που του υποδεικνύονταν, και οι αγορές του ολοκληρώνονταν στο άψε σβήσε.

Η Γιούρικο, αεικίνητη, πήγαινε από το ένα τμήμα στο άλλο, στοιβάζοντας καρότα και ντομάτες στο κόκκινο καλάθι της.

«Χρειάζομαι αυτό... Α, πρέπει να αγοράσω κι αυτό».

Ο Ιζούμι θεώρησε ότι έπαιρνε υπερβολικά πολλά απ' όλα.

Στο κρεοπωλείο, επέλεξε την ακριβότερη συσκευασία λουκάνικων.

«Δεν προτιμάς αυτά εδώ;» πρότεινε ο Ιζούμι, δείχνοντας ένα πακέτο σε πιο προσιτή τιμή.

Η μητέρα του ξέσπασε σε γέλια. «Όταν ήσουν μικρός, πίστεψέ με, δεν δεχόσουν καμία μάρκα εκτός από αυτήν εδώ! Σε σημείο που έβαζες τα κλάματα αν σου έπαιρνα κάποια άλλη».

* Προϊόν που περιέχει γλουτένη σιταριού και χρησιμοποιείται στην ιαπωνική κουζίνα. (ΣτΣ)

«Αλήθεια; Δεν θυμάμαι να έκανα τέτοια καπρίτσια...»

«Δεν έχεις καθόλου μνήμη!» του πέταξε αρπάζοντας μερικούς κύβους σάλτσας. «Απόψε έχουμε ρύζι με μοσχάρι και γλυκιά ομελέτα. Τα αγαπημένα σου φαγητά!»

Αφού τελείωσε τα ψώνια της, ακούμπησε ένα ξέχειλο καλάθι στον πάγκο του ταμείου κι έβγαλε το πορτοφόλι της. Ένα δερμάτινο μοντέλο μιας πολυτελούς μάρκας που της είχε αγοράσει ο γιος της σ' ένα κατάστημα αφορολόγητων ειδών, στη διάρκεια ενός ταξιδιού στο εξωτερικό. Έμοιαζε έτοιμο να σκάσει. Και πράγματι, η τσέπη που προοριζόταν για τις αποδείξεις ήταν ξέχειλη. Το πορτοφόλι για τα κέρματα ήταν εξίσου φουσκωμένο, γεμάτο ψιλά. Κι όμως, η Γιούρικο συνήθιζε να τα τακτοποιεί αμέσως μόλις επέστρεφε από τα ψώνια. Ο Ιζούμι δεν μπορούσε να πάψει να τα κοιτάζει.

«Τελευταία δεν καταφέρνω να μετρώ πολύ καλά τα κέρματα» εξήγησε εκείνη κοκκινίζοντας. «Γι' αυτό χρησιμοποιώ μόνο χαρτονομίσματα».

Έκλεισε το πορτοφόλι της.

ΜΗΝ ΞΕΧΑΣΕΙΣ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Να θυμόμαστε τα όμορφα πράγματα...

Το βράδυ της Πρωτοχρονιάς, ο Ιζούμι επισκέπτεται τη μητέρα του, τη Γιούρικο, αλλά εκείνη λείπει από το σπίτι. Τη βρίσκει χαμένη και αποπροσανατολισμένη σε μια κούνια στο κοντινό πάρκο. Αυτό είναι το πρώτο σημάδι της ασθένειας που την κατατρώει: μερικούς μήνες αργότερα μαθαίνει ότι πάσχει από αλτσχάιμερ.

Καθώς οι θύμησες της Γιούρικο ξεθωριάζουν, οι παιδικές αναμνήσεις του Ιζούμι ζωντανεύουν. Φροντίζοντας τη μητέρα του –τη στιγμή που ο ίδιος ετοιμάζεται να γίνει πατέρας–, προσπαθεί να καταλάβει τι τους απομάκρυνε στο πέρασμα του χρόνου και αναρωτιέται για το νόημα της σχέσης τους. Και κάπως έτσι ανακαλύπτει ξανά τα όμορφα πράγματα που τους απομένουν...

